

A Szentlélek egykor és most

Időpont: Pünkösöd I. napja, 1955. május 29.

Alapige: IV. Mózes 11:24-29.

Kiméne azért Mózes, és elmondá a népnek az Úr beszédét, és összegyűjte hetven férfiút a nép vénei közül, és állatá őket a sátor körül. Akkor leszálla az Úr felhőben, és szóla néki, és elszakasztá abból a lélekből, a mely vala ő benne, és adá a hetven vén férfiúba. Mihelyt pedig megnyugovék ő rajtok a lélek, menten prófétálának, de nem többé. Két férfiú azonban elmaradt vala a táborban; egyiknek neve Eldád, a másiknak neve Médád, és ezeken is megnyugodott vala a lélek; mert azok is az összeírottak közül valók, de nem mentek vala el a sátorhoz, és mégis prófétálának a táborban. Elfutamodék azért egy ifjú, és megjelenté Mózesnek, és monda: Eldád és Médád prófétálnak a táborban. Akkor felele Józsué, a Nún fia, Mózes szolgálja, az ő választottai közül való, és monda: Uram, Mózes, tiltsd meg őket! És felele néki Mózes: Avagy érettem buzgólkodol-é? Vajha az Úrnak minden népe próféta volna, hogy adná az Úr az ő lelkét ő beléjük.

A mai ünnep három pünkösdre emlékeztet minket. Az egyikről az ige szól. Ez a pünkösöd sok ezer évvel ezelőtt történt Izrael népének pusztai vándorlása idején, mikor a Mózes mellé segítségül rendelt 70 vénre rászállott a Szentlélek. A másik pünkösdről a mai nap beszél, mint történelmi évforduló. Ez a pünkösöd kétezer évvel ezelőtt történt Jeruzsálemben, mikor Péter apostol bizonyágtételére 3000 emberre szállott rá a Szentlélek. A harmadik pünkösöd pedig a mai ünnep. Vajon el lehet-e erről a pünkösdről mondani, hogy ez az a nap, amelyen itt és most ránk szállott a Szentlélek? Hogy a Szentlélek szeretné és készen áll reá, afelől nincs kétségem, az azonban kérdés, hogy mi készen állunk-e reá. Mi és nem mások! Mi, akik eljöttünk a templomba pünkösödöt ünnepelni és nem mások, akiknek számára ez a nap csak munkaszünet, mely pihenésre és szórakozásra van rendelve.

Történelmi távlatban tárul elénk e napon a Szentlélek munkája, s ez a távlat arról beszél nekünk, hogy

1. Szentlélek mindig van.

Ünnepeink sokszor úgy állanak a szemünk előtt csupán, mint történelmi emlékünnepek. Események, melyek elmúltak, s amelyekre ma már csak emlékezni lehet. Bizonyos, hogy az üdvtörténet nagy eseményei egyszer voltak s többé nem ismétlődnek. Karácsony, nagypéntek, húsvét, áldozó csütörtök egyszer s mindenkorra történtek akkor, amikor megtörténtek.

Pünkösdeknek is van ilyen üdvtörténeti jellege, de azért pünkösdek nem megismételhetetlen esemény. Szentlélek volt pünkösdek előtt is s van pünkösdek után is. Már a teremtéskor ott lebegett a vizek felett. /I. Móz. 1:2./, mikor a nagy összevisszaságból rendezett világ született. Mai ígék szerint benne volt Mózesben, rajta keresztül Ő vezette Isten népét az ígék földjére a szolgaság házából. Szentlélek szállt rá a pusztában a szövetség sátora előtt a 70 vénre. Az Apostolok cselekedeteiről írt könyv világosan megmutatja, hogy pünkösdek után is hányszor töltetett ki a Szentlélek. Szentlelket kaptak a samáriabeliek /Csel. 8:17./, Kornélius százados és a házanépe /Csel. 11:44./, az efezusiak. /Csel. 19:6./ Szentlélek tehát mindig van, s épp ezért pünkösdek mindig lehet. Itt és most is. Lehetséges, hogy ma és itt, mikor megszólal az, aki ma ül Mózes székében s aki Péterrel együtt sokszor keservesen megsiratta bűneit, tessék Istennek, hogy küldjön reánk Szentlelket s megismételje ebben a templomban azt, ami a pusztában a szövetség sátora előtt és a jeruzsálemi templom környékén azon az emlékezetes pünkösdkor történt. Szabad ilyen nagy dolgot kérnünk és várnunk.

2. Az alapígékben leírt történet azt is mutatja, hogy a Szentlélek mindig felelősséget ébreszt. Mózes és népe nagyon nehéz helyzetben van a történet szerint. A népre megint rájött a kívánság s ez megbolondította. Ráunt a mannára. Nem Isten gondviselő szeretetének ajándékát látta már benne, hanem megutálta az egyhangúságát. Gondolatban egyre többet szállt vissza az egyiptomi változatos koszthoz. Már elfeledte az egyiptomi munkahajcsárok ostorcsapásait, a rettenetes robotot, csak a régi pecsenyeillat csiklandozta az orrát s a nyála csorgott, mikor visszaemlékezett a halakra, uborkákra, dinnyékre, hagymákra, miket Egyiptomban ehetett. /IV. Móz. 11:4-6./ A lázadás főfészke és szítója a gyülevész népség volt, mely csak úgy odacsapódott Isten népéhez s mindig bajt csinált, mert csak félig volt Istené. Ebben az esetben is annyira felkorbácsolta a szenvedélyeket, hogy a nép sírva fakadt a kosztja fölötti elkeseredésében. /10. v./ Isten haragja is felgerjed a hálátlan nép iránt, de Mózes is összeroppan. Belefárad ennek a keménynyakú népnek a vezetésébe. Megkeseredett szívét kiönti Isten előtt. Imádságának hangja tiszteletlen. /10-15. v./ Nem bírja tovább a roskasztó felelősséget. Így szól: "Nem viselhetem én magam mind az egész népet; mert erőm felett van." /14. v./ Ekkor ad Isten melléje 70 férfiút, akik hajlandók vele együtt hordozni a felelősséget, együtt imádkozni vele, együtt tusakodni Isten előtt a vezetésért s a nép előtt az Isten vezetésének elfogadásáért. Már az is a Szentlélek munkája volt, hogy ezt vállalták.

Ugyanez a felelősségérzet mozdítja ki Pétert és apostoltársait is a jeruzsálemi csukott ajtók mögül. Máskor is ott éltek a jeruzsálemi nép között, de üdvösségük nem nagyon izgatta őket. Mikor Szentlelket kaptak, egyszerre elhordozhatatlan teher lett számukra a tétlenség és

hallgatás. Nem bírták ki, hogy ne szóljanak arról, amivel tele volt a szívük. Nem tudták elnézni, hogy emberek hulljanak mellettük az örök kárhozatba, mikor ők tudják az üdvösség útját. Ez a felelősségérzés hajtotta ki őket a jeruzsálemi nép közé.

Vajon van-e valaki, aki megsajnálja ezen a pünkösden a gyülekezet papját s úgy érzi, hogy nem bírhatja ez az ember egyedül az egész gyülekezet gondját és felelősségét? Ki segít nekem tusakodni Isten előtt a gyülekezetért s a gyülekezet előtt Istenért? A Szentlélek munkásokat keres. Aki az Úré, ide hozzám! /II. Móz. 32:26./

3. Az igében elmondott történet azt is megmutatja, hogy a Szentlélek mindig emberről emberre száll.

Mózes a felelősségvállalásra vállalkozó 70 férfiút összegyűjti a szövetség sátora elé. Ott adja nekik Isten a Szentlelket. Mégpedig milyen csodálatosan! "Amikor leszálla az Úr felhőben és elszakasza abból a lélekből, amely vala Mózesben és adá a hetven vén férfiúba." /25. v./ Hát spórol Isten a Szentlélekkel, hogy így elaprózza? Nem. A Szentlélek nem az anyag, hanem a tűz törvényének útján jön. Az anyag törvénye az, hogy fogy, ha elosztják. Eszerint a törvény szerint Mózesben a régi Lélek 71-ed része maradt volna. A tűz törvénye pedig az, hogy nem fogy, ha gyújt, sőt még növekszik. Eszerint a törvény szerint a Lélek a nép vezetésében meghetvenegyszeresedett.

A jeruzsálemi pünkösden is így támadt a nagy Lélek-tűz. Az apostoloktól lobbant lángra 3000 ember. Az Apostolok cselekedeteiről írt könyv többi eseteiben is ezért olvasunk sokszor arról, hogy a Szentlélek kézrátétel útján adatott, azaz úgy, hogy Szentlelket még nem nyert emberek érintkezésbe jutottak olyan emberekkel, akik már kaptak Szentlelket.

A Szentlelket nyert ember tűzveszélyes ember. Nélküle minden keresztyén csak olyan, mint a fejét vesztett gyufaszál. Játszani lehet vele, de gyújtani nem. Azért hát ti, Szentlélek tüzétől meggyúlt emberek, ne rejtsetek véka alá tüzeteket, hanem gyújtsatok! Ti pedig, szegény, tűznélküli, elszáradt, kiégett szívú, közönyös tapló-lelkek, gyúljatok! Keressétek azt a helyet, ahol a Szentlélek jár, s azokat az embereket, akiknek van tüzük! Ettől a tüztől ne féljete! Áldott tűz ez, mely nem kárt okoz, hanem új életet teremt.

4. A történet azt is világossá teszi, hogy a Szentlélek nem mindig szól nyelveken.

Nagyon sokszor így jelentkezik. A hetven vénről is az van megírva, hogy "mihelyt pedig megnyugovék ő rajtok a lélek, menten prófétálának." /25. v./ Ez a prófétálás nem jövőmondás, hanem az Istenről és Isten dolgairól való elragadtatott beszéd. Így szóltak nyelveken a jeruzsálemi pünkösdkor is az apostolok s később is sokszor azok, akik

Szentlelket kaptak. Van azonban ehhez a jelenethez az igében egy titokzatos hozzátétel, még pedig ez: "de nem többé". Ez a három szó sok fejtörést okozott már az írásmagyarázóknak. Sokan úgy magyarázták, hogy azt jelenti ez a hozzátétel: és többé nem hagyták abba. Eszerint a 70 vén a Szentlélek vételétől kezdve állandóan prófétált, s ezzel tartotta a népben a lelket. Ezt a magyarázatot nem teszi valószínűvé az, hogy ellentétes "de" kötőszóval van az előzőhöz kapcsolva, s hogy a bibliában a hetven vén további sorsáról, még kevésbé prófétálásukról nincs szó. Ezért sok írásmagyarázó így értelmezi ezt a szűkszavú megjegyzést: de többé nem prófétáltak. Eszerint a prófétálás csak kezdeti állapot volt, később nem jelentkezett, ami nem jelenti azt, hogy elvesztették a Szentlelket, hanem csupán azt, hogy a Szentlélek másképp, kevésbé feltűnő formában működött bennük. Ne szűkítsd meg tehát te sem a Szentlélek működését! Ne írd elő Neki, hogy miképp jelentkezzenek! I. Kor. 12. szerint a Léleknek sokféle ajándéka van. Becsüld meg a kevésbé mutatós ajándékokat is, s ne tagadd meg tőlük Szentlélektől való születésüket!

5. Végül a Szentlélek mindig aláztatossá tesz.

A nagy jelenetnél a sátor előtt a 70 vénből csak 68 van jelen. Kettő elmaradt a táborban. Talán szerénységből, talán azért, mert nem voltak kéznél az összeírásakor. A Lélek kiáradásakor ők is kapnak Szentlelket és elkezdenek prófétálni. A rendszerető hívek, élükön Józsuéval, el akarják hallgattatni őket, de Mózes nem engedni megrendszabályozni a Szentlelket, s nem tekinti magát és övéit a Lélek kizárólagos birtokosainak. Nincs benne semmi szűkkeblőség és önimádat. Fújjon a Lélek, ahová akar, csak fújjon! Bár minél többen kaphatnák a Lelket! Ezen a ponton sokat vétkezünk. Sok Lélek-tüzet taposunk el, ha nem a mi hámbunkban húzza a gyönyörűséges igát. Pedig csak az akarja megakadályozni a Lélek szabad munkáját, aki önmagában nem engedett még szabad kezett a Szentléleknek. Jövel hát Szentlélek Úristen! Ámen.